

ODPIS

Sygn. akt VI ACa 546/06

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2006 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA	– Maciej Kowalski (spr.)
Sędzia SA	– Lidia Sularzycka
Sędzia SO	– Edyta Mroczek (del.)
Protokolant	– Tadeusz Bulanda

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2006 r. w Warszawie
na rozprawie sprawy z powództwa Celestyny P
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o naruszenie wizerunku koncesji i wymierzenie kary pieniężnej
na skutek apelacji Celestyny P
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony
Konsumentów
z dnia 1 marca 2006 r.
sygn. akt XVII Ame 103/04

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 czerwca 2004 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że Celestyna P prowadząca działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „P”, winna jest naruszenia warunku 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi poprzez wprowadzenie do obrotu przez stację paliw w K, oleju napędowego o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami i wymierzył jej karę pieniężną w wysokości 40.000 zł.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniu 7 lipca 2003 r. przez Państwową Inspekcję Handlową stwierdzono przekroczenie zawartości siarki w oferowanym do sprzedaży w stacji paliw w K oleju napędowym. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uznał, iż powyższe oznacza naruszenie warunku koncesji udzielonej Celinie P, zgodnie z którą koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych określonych w koncesji, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów lub z norm określonych obowiązującymi przepisami. Naruszenie warunków koncesji uzasadniało nałożenie na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne, kary pieniężnej w wysokości 0,74% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

W odwołaniu od powyższej decyzji Celestyna P wywodziła, iż wykazała należyta staranność przy zakupie a potem odsprzedaży oleju napędowego spełniając warunki koncesji. Kupiła go wraz z niezbędnymi atestami. Jednostkowy charakter zdarzenia, które nie miało charakteru celowego naruszenia warunków koncesji, a także jej obecna sytuacja finansowa nie uzasadniają nałożenia na nią tak wysokiej kary.

Wniosła o uchylenie decyzji w całości ewentualnie o zmianę wysokości wymierzonej kary pieniężnej lub odstąpieniu od jej wymierzenia.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 1 marca 2006 r. wydanym w sprawie XVII Ame 103/04 oddalił odwołanie.

W ocenie Sądu Okręgowego podnoszona przez Celinę P okoliczność, iż przy zakupie oleju napędowego przedstawione zostały certyfikaty jakości nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia. Powódka nie wykazała bowiem, że w zbiorniku, z którego w dniu 7 lipca 2003 r. pobrano próbkę paliwa znajdował się wyłącznie olej napędowy pochodzący od wskazywanych przez nią dostawców: „N ” Spółki z o.o. w W i Przedsiębiorstwa Wielobranżowego „T ” Norbert A lub też, że w tym dniu paliwo o znacznie przekroczonej zawartości siarki stwierdzono także na innych stacjach zaopatrywanych przez któregoś z wymienionych dostawców. W sprawie nie została wykluczona możliwość zmieszania paliwa dostarczonego przez ww. dostawców w zbiorniku powódki z innym paliwem lub substancjami zawierającymi znaczną ilość siarki.

Na powódce, uwzględniając zawodowy charakter prowadzonej przez nią działalności ciążył obowiązek stworzenia takiej organizacji, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nieodpowiadającej obowiązującym przepisom. Poleganie wyłącznie na dołączanych certyfikatach jakości, jest zdaniem Sądu działaniem niedostatecznym.

Wobec naruszenia przez powódkę obowiązku koncesyjnego nałożenie na nią kary pieniężnej było uzasadnione.

Również jej wysokość nie wzbudziła zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Mieści się ona w granicach ustawowego wymiaru. Wprowadzenie do obrotu paliwa o znacznie przekroczonej zawartości siarki miało negatywny wpływ na silniki i środowisko naturalne.

W apelacji od powyższego wyroku powódka zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne w zw. z art. 355 § 2

k.c., przez nieuwzględnienie wszystkich ustawowych przesłanek wymiaru kary pieniężnej w przypadku naruszenia przez przedsiębiorcę obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami oraz sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że uchybienie warunkom koncesji na obrót paliwami nie miało charakteru incydentalnego.

Wywodziła, iż nie można przyjąć wysokiej szkodliwości czynu polegającego na wprowadzeniu do obrotu oleju napędowego nieodpowiedniej jakości, zważywszy na jednostkowość tego przypadku. Nie można z tego powodu czynić jej zarzutu ponieważ zarządzaniem stacją w K zajmował się jej pełnomocnik uniewinniony wyrokiem karnym od tego zarzutu. Poza badaniem organoleptycznym i zbadaniem certyfikatu nie ma właściwie środków, by wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa nieodpowiedniej jakości. Wymierzona kara stanowi prawie 9% przychodu osiągniętego przez nią na stacji paliw w K w 2002 r.

Dla uznania wymierzonej kary za rażąco wygórowaną ma również znaczenie wartość wprowadzonego do obrotu oleju napędowego (3.228 zł) oraz obecna jej trudna sytuacja finansowa.

Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie zaskarżonej decyzji ewentualnie o jego zmianę w części poprzez zmianę pkt 2 decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 24 czerwca 2004 r.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Z decyzji z dnia 28 lutego 2001 r. udzielającej Celinie P koncesji na obrót paliwami ciekłymi wynika zakaz czynienia przez koncesjonariusza przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów lub z norm określonych obowiązującymi przepisami.

W sprawie bezsporne doszło zaś do wprowadzenia przez powódkę do obrotu oleju napędowego, którego parametry jakościowe były niezgodne z parametrami wynikającymi z przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych wymagań jakościowych dla niektórych paliw ciekłych (Dz. U. Nr 229, poz. 1918). W sprawie nie może zatem budzić wątpliwości, iż warunki koncesji zostały przez powódkę naruszone.

Twierdzenia apelacji, z których wynika, iż powódka w prowadzonej działalności dochowała należytej staranności nie zostały w toku procesu udowodnione.

Ponadto wskazać należy, iż nie został przez nią zachowany warunek określony w pkt 2.2.4. udzielonej koncesji – posiadania ważnego dokumentu dotyczącego jakości danej partii paliwa będącego przedmiotem prowadzonego przez nią obrotu. Certyfikat przedstawiony przy dostawie z dnia 2 lipca 2003 r. dokonanej przez Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „T A N” dotyczył oleju napędowego nie ww. Przedsiębiorstwa lecz, co wprost wynika z jego treści, Przedsiębiorstwa Wielobranżowego Jerzego L

Prawidłowo przy tym Sąd Okręgowy wskazał, iż w sprawie nie została wykluczona możliwość zmieszania paliwa dostarczonego przez „N Sp. z o.o. w W i Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „T A N” w zbiorniku powódki z innymi paliwami lub substancjami zawierającymi znaczną ilość siarki.

Nieprzestrzeganie przez powódkę obowiązków wynikających z udzielonej koncesji uzasadniało zatem wymierzenie jej kary pieniężnej na zasadzie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne.

Nie zasługują na uwzględnienie również zarzuty apelacji odnoszące się do wysokości wymierzonej powódce kary pieniężnej.

Bezspornie wymierzona kara nie przekracza 15% przychodu powódki osiągniętego w poprzednim roku podatkowym wynikającego z działalności koncesjonowanej.

Okoliczność, iż naruszenie warunków udzielonej koncesji miało charakter jednostkowy została uwzględniona w treści decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Wymierzona została jej kara w wysokości zaledwie 0,74% przychodu wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym.

Nie znajduje podstawy prawnej odnoszenie wymierzonej kary do przychodu osiągniętego przez powódkę z działalności koncesjonowanej prowadzonej na stacji paliw w K. skoro powódka działalność koncesjonowaną prowadziła na kilku stacjach paliw.

Wyrok karny uniewinniający pełnomocnika powódki od zarzutu wprowadzenia do sprzedaży zasiarczonego oleju napędowego na stacji paliw w K w dniu 7 lipca 2001 r., pomijając iż nie wiązał Sądu w niniejszej sprawie, nie oznacza, że nie doszło do naruszenia przez powódkę warunku udzielonej jej koncesji.

Na wysokość kary pieniężnej ma wpływ stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe (art. 56 ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne). Okoliczności te zostały przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki uwzględnione skoro kara pieniężna została wymierzona w dolnej ustawowej granicy.

Z powyższego względu uznając, iż wniesiona apelacja nie zawiera uzasadnionych podstaw Sąd Apelacyjny działając na zasadzie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Na oryginalne właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy